

Audio scénář

Pamětník: Ladislava Braná

Základní škola Lipanská 420 Kolín III.

autorský tým: Vilém Drda, Jonáš Chalupa, Veronika Macháčková a Vincent Vlachý

Pedagogické vedení: Mgr. Erika Kedrštová a Mgr. Kateřina Chybová

Vypravěč 0:00 – 0:57

Pokud byste řekli, že narodit se jako Lada Gottwaldová, se stejným příjmením jako první dělnický prezident, by mohla být v první polovině 20. století v Československu výhoda, tak byste se velice zmýlili. Ladini prarodiče mají tiskárnu v centru Prahy, prosperují, dokonce přežijí i válku. S čímž přichází velká úleva. Jenže v roce 1948 přicházejí komunisté. Rodině seberou dům a tiskárnu, ale nechají je v domě bydlet. Naštěstí se v temných padesátých letech objeví světýlko, narodí se malá Lada. Mají se dobře. Lada moc nevnímá režim a tropí různé blbiny. Dokonce pohazuje klobouky svojí maminky na kolemjdoucí. Doma se o režimu moc nemluví. Jeden z prvních jejích zážitků je po prázdninách, když se vrací od dědečka.

Paní Braná 0:58 – 1:16

Já jsem přijela do Prahy a viděla jsem tanky a rozstřílený baráky, no bála, bála, pak jsme přijeli domů, jak jsme bydleli na tom Mariánském náměstí, tak tam to jediný, co mi maminka řekla, tam jsme měli rozstřílený takhle zed'. Tak to jsem si řekla, no to kdybych tady byla, to bych se asi hodně bála.

Vypravěč 1:17 – 1:24

Mezi tím vším se Lada snaží normálně fungovat. Chodí do školy a je jí nadiktováno, co má dělat.

Paní Braná 1:24 – 1:48

Mi bylo řečeno, abych šla dělat zdravotní sestru, že se stejně nikam jinam nedostanu, tak jsem šla no. Tam byla paní ředitelka, která byla velmi kovaná komunistka, tam to bylo opravdu tvrdý, tam byl režim, nic, nic se nesmělo, jak někde bylo něco špatně, tak už jsme dostaly, říct jsme se bály cokoli, to byla strašná žena, ještě učila ruštinu.

Vypravěč 1:48 – 1:50

V tu dobu je vystěhována z centra.

Paní Braná 1:50 – 2:41

My jsme nechtěli se nikam stěhovat, ale vystěhovali nás s tím, že to přebírá Archiv hlavního města Prahy a vystěhovali nás na sídliště Lhotka, tehdy nedodělané sídliště, příšerný, já jsem myslela, že to maminka moje nepřežije, no přežila naštěstí, ale bylo to strašný. Bláto, stavba, nikoho tam neznáte, krámy žádný, tam byly z jedny strany okna v úrovni chodníku a mně to prostě vadilo, no ještě navíc tam byly mříže, že jo, a tak nějak to tam, mě se tam moc nelíbilo v tom bytě. Pak byl větší, tak jako, no pravda no, tak bylo to sídliště, bylo to kousek do středu města, jako výhody to mělo určitě, ale jako ten byt, já jsem tam nebyla moc ráda.

Vypravěč 2:42 – 2:46

Stále odmítala vstoupit do strany, ale z práce ji nevyhodí.

Paní Braná 2:46 – 2:55

No prostě v té době nebyly vůbec sestry no, tak oni byli rádi, když tam někdo zůstal, když to šel někdo dělat, že jo, protože spousta těch holek to ani nešlo dělat.

Vypravěč 2:55- 3:05

Vdá se a to jí konečně přinese štěstí. S manželem se přestěhují do Vršovic. A roku 1989 chodí na demonstrace.

Paní Braná 3:06 – 3:19

Jsem se hrozně bála, že mě pokropěj tou vodou, studenou, vždycky vyjeli s těma vozama a stříkali tam tu vodu a vždycky se hlásalo, tak jaká bude dneska? Teplá nebo studená? Vždycky byla studená.

Vypravěč 3:19- 3:27

Nakonec všechno dobře skončí. Lada si užívá svobody a dům na Mariánském náměstí se vrací rodině.